

TANÚ

Mögém kerültek a bő álmok hangos
Bukóvizei és a vér szelíd
— Mert ártalmatlan — csínyei a szívvel
Épp most tanulom, hogy kell egyedül
Egy szál étellel testemen (a mához
Elég közöm van így is), vértanú

Hazugságok közt hordanom tanú
Nélkül kinyílt szemem. Pedig a hangos
Színeket, édes árnyakat a mához
Alig hasonlító halál szelíd
Iszonyata fejt meg egyedül
Bármit szippant fel szomjas spongya-szívvel

A látás partján álló, mert a szívvel
más rendelkezések őrnak: a tanú
Szenvedély, talán, s az se egyedül
Ameddig a füvek növése hangos
S a madár röpte nem éppen szelíd
Intelmeket továbbbittat a mához

Tanulok hát. S azt már tudom, hogy mához
Egy mám van csak, hogy próbáljak jószívvel
Leszámolón, akaratos-szelíd
Gépek gyanánt örülni, hogy tanú-
Voltom nem ment fel (míg élek) a hangos
Vádtól, hacsak nem állok egyedül

A rogygó ég alá. Egyedül?
Ne higgyjétek, hogy bátorság ez. Mához
Tartozni annyi, mint futástól hangos
Lihegéssel és zakatoló szívvel
Vallani és tagadni, a tanú
Joga szerint, s nem szégyelni szelíd

Fogcsattogást se. (Már amily szelíd
A lenyelt falat és az egyedül
Hagyott gyerek.) Nem is lehet tanú
Őszintébben hűtlen — vagy hú? — a mához
Akármit szól szívtelenül és szívvel
Büntől néma és tisztaságtól hangos

Se gyáván hangos, se hősin szelíd
Szigorú szívvel állok egyedül
vallató mához idézett tanú.
1957.